

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος δωδέκατος Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἀθήναις, φρ. 10, ἐν τῷ ἑπαρχίαις φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι. - Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6 20 Σεπτεμβρίου 1881

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΤΟ ΕΤΟΣ 1881

Ω. ΔΗ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΥΠΑΛΛΟΥ.

Ζήτω, ζήτω· νὰ οἱ σκλάβοι συντρίβουν
τὰ βρυχὰ τους δεσμὰ χωρὶς πάλη·
νὰ, πετοῦν ἔς τῆς Μητρὸς τὴν ἀγκάλην,
καὶ τραγοῦδια, χαραὶς ἀντηχοῦν.

Εἰς τὰ πλάγια, ἔς τὰ ὄρη τὰ θεῖα,
δοῦ τὴν νύκτα νέος ἥλιος φωτίζει,
γοργὰ βίξου, θερμὴ φαντασία,
τῆς καρδιάς μου οἱ παλμοὶ σ' ἀκλουθοῦν.

Τ' οὐρανοῦ σου τὰ φέγγη, τὸ κύμα
ποῦ σὲ ζώννει, ἀπὸ χρόνους δὲν εἶδα,
ἀλλ' ὁ νοῦς μου, γλυκεῖά μου Πατρίδα,
καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶναι πάντα μὲ σέ.

Νὰ, νὰ βλέπω ἔς τὴν γῆν τοῦ Ἀχιλλέα
ἀπ' τοῦ Ῥήγα τὸ αἶμα βρεμμένη,
τὴν ἰσρὴ τῆς Ἑλλάδος Σημαία·
μὴ σβυσθῆς, ἄστρο δόξα, ποτέ!

Νὰ, νὰ φθάνουν στρατεύματα πλήθος·
ὁ λαὸς μὲ χαρὰ τὰ προσμένει·
νὰ, ἔς τὴ μέση τοῦ πλήθους προβαίνει
τῶν Ἑλλήνων ὁ νέος Βασιλεὺς,

καὶ μὲ μιᾶς ἀντηχοῦν ἔς τὸν ἀέρα
φωναίς, ἄρματα, σάλπιγγες, ὕμνοι,
δὲν εἶν', ὄχι, πολέμου φοβέρα
ἀλλὰ κρότοι καὶ δάκρυα χαρᾶς.

Ἄδελφοί, μ' ἀνοιχταῖς ταῖς ἀγκάλαις
τοὺς καλοὺς ἀδελφούς μας δεχθῆτε,
ἀλλ' ὅτ' εἶναι πολλοὶ θυμηθῆτε
σκλάβοι ἀκόμη, ἀδελφοὶ μας κὴ αὐτοί·

Μακεδόνες ἀνδρεῖοι καὶ Ἡπειρώταις,
χωριὰ, χώραις, βουνὰ, περιγιάλια,
ἀπὸ μία ἔς ἄλλην ἄκρη οἱ Νησιώταις
τὴν ἀγία περιμένουν στιγμὴ.

Ἐνα αἶμα, μία πίστι, μία γλῶσσα,
μία ψυχὴ τὴ φυλὴ μας ἐνόνη·
τὸ μαρτύριο δὲ σβύνει, διπλῶνει,
ἀναζῆ τὴν ὀσμὴ τῆς καρδιάς.

Ἄδελφοί μου, τ' ἀδέλφια δεχθῆτε
ποῦ τοῦ ξένου τὸ χέρι σᾶς δίνει,
φίλοι πάντα ἔς τοὺς φίλους δεχθῆτε
ποῦ μὲ ἀγάπη φροντίζουν γιὰ σᾶς,

Ἄλλὰ μ' ἄγρυπνο βλέμμα· δὲν εἶναι
γενναῖα πάντα τοῦ ξένου τὰ δῶρα,
συχνὰ δείχνουν εὐχάριστα τῶρα
κ' ἔχουν μέσα φαρμάκι κρυφόν.

Γῆ δὲν ἔχει, δὲν ἔχει πατρίδα
ὁ δειλὸς ποῦ φοβᾶται τὴ μάχη
κ' ἔχει μόνον ἔς τὸν ξένον ἐλπίδα
νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὸν ξένο ζυγόν.

Δὲν ἀκούτε τὸ ἀθάνατο κύμα
τοῦ Αἰγαίου π' ἀφρισμένο φουσκώνει
καὶ μουγκρίζει, ἄν ὅταν σιωπῇ
μ' ἄγρια νέφη ἢ φριχτὴ τρικυμιά;

Προσοχὴ, προσοχὴ, δὲ θ' ἀργήσῃ
ἢ λαμπρὴ τῆς Ἀνάστασις ἡμέρα·
κατὰ σᾶς ἰδοῦ στρέφεται ἡ Δύσις
καὶ μ' ἀνήσυχον βλέμμα κυττᾶ.

Τρεῖς φοραὶς, χριστιανοὶ Βασιλεῖδες
τὸ σπαθὶ δὲν ἀργήσαν νὰ ζώσουν,
ν' ἀφανίσουν λαοὺς, γιὰ νὰ σώσουν
τοῦ Χριστοῦ τὸν πλεόν ἄσπονδο ἐχθρόν.

Μύρια πάθη, διχόνοιαις θὰ πλάσουν
τεχνικὰ, τοὺς λαοὺς νὰ χωρίσουν·
καὶ ἂν αὐτοὶ πλανηθοῦν, θὰ περάσουν
ἀπὸ ξένο σὲ ξένο ζυγόν.

Γραικοί, Βούλγαροι, Σέρβοι, Ῥουμέοι
ὅλοι ἀνδρεῖοι, τολμηρὸ Μαυροβοῦνι,
μέγα μέλλον γοργὰ σᾶς προσμένει
ἂν βρεθῆτε ἐνωμένοι μαζί.

Ἐ τῶν ἐχθρῶν ταῖς ἀπάταις, τὴ βία,
ἀντιτάξετε τέλος μὲ θάρρος
τὴν ἰσρὴ τῶν λαῶν συμμαχία
καὶ θὰ λάβετε νίκη λαμπρὴ.

Μέσ' τὰ ὄρια ποῦ τοῦ ὄρωσ οἱ Πλάστης
πρέπει τότε κάθε ἔθνος νὰ μείνῃ,
ἀφορμὴ ταραχῆς νὰ μὴ γείνη
νὰ μὴ λύσῃ τὸν ἅγιον δεσμόν.

Ἄδελφοί, σεῖς εὐγνώμονες πάντα
εἰς τὸν ξένο εὐεργέτη δεχθῆτε
καὶ ὡς ἀνδρεῖοι τὴ στιγμὴ καρτερεῖτε
χωρὶς κρότον, μὲ βλέμμα σεμνόν.

Καρτερεῖτε, ἀλλὰ πάντα βαστώντες
ἔς τοῦ σπαθιοῦ σᾶς τὴ φύχτα τὸ χέρι
καὶ γροικῶντας μὴν ἴσως τ' ἀέρι
καμμῖα φέρῃ πολέμου φωνή.

Τότε ὄρμηστε μὲ θάρρος· ἡ πάλη
μεταξὺ Ἀσθερίας καὶ Τυράννων
εἶναι πάντα φοιχτή καὶ μεγάλη,
ἀλλὰ τέλος νικοῦν οἱ λαοί.

Ἡ θερμὴ τῆς πατρίδος ἀγάπη
εἶναι φλόγα ποῦ ἀνάβει τὰ στήθη,
τῆς Περσίας τ' ἀναρίμητα πλήθη
οἱ τραχίοιοι τῆς Σπάρτης σκορποῦν.

Εὐτυχὴς ὅποιος τότες ὑμνήσει
τῆς μεγάλης Πατρίδος ταῖς νίκαις,
καὶ τὰ μάτια 'ς τὸ θάνατο κλείσει
ἀφοῦ τόσους θριάμβους ἰδοῦν.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Σμάιλς.

Ἡ δόξα τοῦ βίου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς εὐγενείας
τοῦ χαρακτῆρος, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ πολυτιμότερον
πάντων τῶν ἀγαθῶν, διότι ἀναπληροῖ πλοῦτον
καὶ ἀξίωμα, ἐξευγενίζει πᾶν στάδιον καὶ ἀ-
νυφοῖ πᾶσαν θέσιν εἰς τὰ ὄμματα τῆς κοινωνίας.
Μεῖζονα τοῦ πλοῦτου ἐξουσίαν ἐξασκεῖ ἡ εὐγένεια
τοῦ χαρακτῆρος· ἀπολαμβάνει δὲ ὅσων καὶ
ἡ φήμη τιμῶν, ἐνῶ δὲν ἐξεγείρει τὰς αὐτὰς ἀν-
τιζηλίας. Φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἐπίδρασιν τινα, ἥτις
πάντοτε καλὰ ἀποτελέσματα μεταδίδει, καὶ δι-
καίως, διότι εἶνε ἡ ἐπίδρασις τῆς εὐθύτητος, τῆς
πίστεως, τῆς δεδοκιμασμένης τιμιότητος· αἱ δὲ
ἀρεταὶ αὐταὶ πρὸ πασῶν τῶν ἄλλων τυγχάνουσι
σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Ἄριστον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως μέρος εἶνε ἡ
εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος ἢ μᾶλλον ἡ ἐνσάρκω-
σις τῆς ἠθικῆς. Καὶ πράγματι, οἱ ἐξαίσιτοι χαρα-
κτῆρες δὲν ἀποτελοῦσιν ἀπλῶς τὴν συνειδήσιν
τῆς κοινωνίας, ἀλλ' εἰς πᾶν καλῶς κυβερνώμενον
Κράτος ἀποτελοῦσι τὴν κυριωτάτην κινητικὴν δύ-
ναμιν· διότι ὁ κόσμος πράγματι διοικεῖται ὑπὸ
τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν. Καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς μάχαις,
κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ναπολέοντος, τὸ ἠθι-
κὸν εἶνε πρὸς τὴν ὑλικὴν δύναμιν ὡς δέκα πρὸς
ἓν. Δύναμις, βιομηχανία, πολιτισμὸς, τὸ πᾶν, ὡς
καὶ ἡ ὑπαρξίς τῶν ἐθνῶν, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς δρα-
στηριότητος τῶν ἀτομικῶν χαρακτῆρων· βᾶσις
τῆς δημοσίας ἀσφαλείας εἶνε ἡ ἰσχὺς αὕτη τοῦ
χαρακτῆρος, οἱ δὲ νόμοι καὶ αἱ θεσμοθεσίαι εἰσὶ
μόνον ἀντανάκλασις καὶ καθιέρωσις αὐτῆς. Ἡ δι-
καία τῆς φύσεως πλάστιγξ ἀπονέμει τοῖς πᾶσι,
τοῖς ἀτόμοις, τοῖς ἔθνεσι, ταῖς φυλαῖς ἀκριβῶς
ἴσην μερίδα προσόντων· καθὼς δὲ ἕκαστον ἀντι-
κείμενον ἔχει τὴν αἰτίαν του, οὕτω καὶ ὁ ἰδιαι-
τερος χαρακτῆρ λαοῦ τινος ἐπιφέρει τὰ συνεπῆ
ἀποτελέσματα.

Δύναται ὁ τυχὼν, καίτοι ἔχων ὀλίγην παι-
δείαν, μετρίαν διάνοιν καὶ ἐλαχίστην περιου-
σίαν, νὰ ἐξασκῆ διὰ τῆς ὑψηλοπροσύνης του σπου-
δαίαν ἐπίδρασιν ὅπου καὶ ἂν ἐργάζεται, εἰς τὴν
Βουλὴν ὡς καὶ εἰς τὰ ἐργαστάσια, εἰς τὸ χρημα-

τιστήριον ὡς καὶ εἰς τὴν ἀγοράν. «Διὰ μόνης
τῆς ἀξίας τοῦ χαρακτῆρος μου, ἔγραφεν ὁ Κάν-
νιγκ κατὰ τὸ 1801, θέλω νὰ λάβω τὴν ἐξουσίαν·
οὐδὲν ἄλλο μέσον παραδέχομαι, καὶ πέποιθα
ὅτι τὸ μέσον τοῦτο ἐάν δὲν εἶνε τὸ ταχύτερον,
θέλει τοῦλάχιστον ἀποθῆ τὸ ἀσφαλέστερον πάν-
των». Εὐκόλως θαυμάζομεν τοὺς εὐφυεῖς ἀνθρώ-
πους, ἀλλὰ καὶ ἕτερον τι πλὴν τῆς εὐφυΐας προ-
τέρημα ἀπαιτεῖται ὅπως ἐμπιστευθῶμεν τὰς τύ-
χας τοῦ ἔθνους εἰς αὐτούς. Ὁ Φραγκλῖνος ἀπέ-
διδε τὰς κατὰ τὸν δημόσιον βίον ἐπιτυχίας του
οὐχὶ τῇ εὐγλωττίᾳ ἢ τῇ εὐφυΐᾳ, ἥτις οὐδὲν ἔ-
ξοχον παρεῖχεν, ἀλλὰ τῇ γνωστῇ ἀκεραιότητι
τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ. «Τούτου ἕνεκεν, εἶπεν,
ἠδυνήθην τοσοῦτον νὰ ἐπιβάλλω εἰς τοὺς συμπο-
λίτας μου. Οὐδεμίαν ρητορικὴν δύναμιν εἶχον, ἐ-
δίσταζον κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐκφράσεων, μο-
νονουχὶ ἐσφαλμένως ὁμιλῶν καὶ πάσης εὐγλωτ-
τίας στερούμενος· καὶ ὅπως ἡ γνώμη μου ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον ἐγίνετο δεκτὴ». Ἡ κοινωνικὴ θέσις,
εἴτε ὑψηλὴ εἴτε ταπεινὴ, δὲν ἀρκεῖ ὅπως ἐλύσῃ
τὴν πίστιν, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἀκεραιότης τοῦ χα-
ρακτῆρος. Ἐλέγη περὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλε-
ξάνδρου Α' τῆς Ῥωσσίας ὅτι ὁ ἀτομικὸς αὐτοῦ
χαρακτῆρ ἤξιζεν ὀλόκληρον σύνταγμα. Κατὰ δὲ
τὴν διάρκειαν τῶν ἐμφυλίων πολέμων τῆς «Fron-
de» ἐν Γαλλίᾳ, ὁ μόνος Γάλλος εὐγενὴς, ὅστις
δὲν ἠναγκάσθη νὰ δυχρωθῆ ἐντὸς τοῦ πύργου αὐ-
τοῦ, ἦτο ὁ Μονταῖν (Montaigne), διότι, κατὰ
τὴν γενικὴν γνώμην, ἡ ὑπόληψις τοῦ χαρακτῆ-
ρος αὐτοῦ ἦτο προστασία βεβαιότερα τῆς συνδρο-
μῆς τάγματος ὅλου ἱππικοῦ.

Δύναμις βεβαιῶς καὶ δύναμις ἰσχυρὰ εἶνε ἡ
παιδεία, ἀλλ' ἰσχυροτέρα πολὺ καὶ καθ' ὑψηλὴν
ἔνοιαν εἶνε ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος. Ἡ εὐ-
φυΐα ἔνευ καρδίας, ἡ διάνοια ἔνευ χρηστότητος,
ἡ ἐπιδεξιότης ἔνευ ἀγαθότητος, χορηγοῦσι βε-
βαιῶς δυνάμεις τινὰς, εἰσὶν ὅμως δυνάμεις πονη-
ραὶ, καὶ ὅσπν εὐχαρίστηται ἢ διασκεδάσιν καὶ ἂν
παρέχωσιν ἡμῖν ἀδυνατοῦμεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον, νὰ θαυμάσωμεν ταύτας, ὅπως ἀδυνατοῦ-
μεν νὰ θαυμάσωμεν τὴν ἐπιδεξιότητα βαλαντιο-
τόμου ἢ τὴν ἀκρίβειαν πρὸς τὸ σκοποβολεῖν τῶν
ληστῶν. Ἡ φιλαλήθεια, ἡ τιμιότης, ἡ ἀγαθότης,
εἰσὶν ἀρεταί, αἵτινες δὲν στολίζουσιν ὡς παράση-
μον τὸ στήθος τοῦ τυχόντος, ἀλλ' ἀποτελοῦσι τὴν
οὐσίαν τοῦ εὐγενοῦς χαρακτῆρος· καὶ ὅστις, ἐκ-
τὸς τούτων, κέκτηται καὶ τὸ προτέρημα τῆς στα-
θερότητος εἰς τὰς ἀποφάσεις, ἔχει ἀκαταμάχτην
δύναμιν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καλοῦ, πρὸς ἀντί-
στασιν κατὰ τοῦ πονηροῦ, δύναμιν τέλος πρὸς
γενναίαν κατὰ τῆς πενίας καὶ τῆς μοίρας πάλιν.
Πεσὼν ποτὲ ὁ Στέφανος Κολόννα εἰς τὰς χεῖρας
τῶν ἀθλιῶν ἐχθρῶν του, οἵτινες εἰρωνικῶς ἠρώ-
των· — «Ποῦ εἶνε τώρα τὸ φρούριόν σου;» —
«Ἐδῶ!», γενναίως ἀπήντησε θέτων τὴν χεῖρα
ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δυστυχῶν λαμ-